

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 64 / III Legislatura / Cinquè període

Dijous, 31 de maig de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 51

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí.

Preguntes (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre l'Estudi Urbanístic sobre les possibles ubicacions de la quarta universitat, sobre el possible emplaçament de centres universitaris a les comarques del Baix Llobregat i el Maresme, sobre la possibilitat de situar la nova universitat a les Llars Mundet, de Barcelona, i sobre els criteris emprats per decidir la ubicació de la nova universitat.

Formulació: I. Sr. Cadevall (S) (p. 3087).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3088).

Repregunta: I. Sr. Cadevall (S) (p. 3088).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3090).

Pregunta al Consell Executiu sobre el control dels parallamps radioactius instal·lats a Catalunya.

Formulació: I. Sra. Montserrat (P) (p. 3090).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 3091).

Repregunta: I. Sra. Montserrat (P) (p. 3091).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 3091).

Preguntes al Consell Executiu sobre el nombre d'auditories que s'haurien hagut d'executar durant l'exercici 1989 i sobre el nombre d'auditories efectuades durant l'exercici del 1989.

Formulació: I. Sr. Saura (IC) (p. 3091).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3091).

Repregunta: *I. Sr. Saura (IC) (p. 3092).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 3092).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre de places per a infants de tres anys a les escoles públiques catalanes

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3092).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3092).*

Repregunta: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3092).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 3093).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de les indústries extractives i mineria (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Pere (M) (p. 3093).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 3093).*

Rèplica: *I. Sr. Pere (M) (p. 3095).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 3096).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de seguretat ciutadana (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 3096).

La sessió s'aixeca a tres quarts de dotze del matí.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 51.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Abans d'entrar en el torn de preguntes, haig de comunicar a la Cambra que el Consell Executiu ha sol·licitat la posposició de les preguntes següents: la 5, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 22, 23, 25, 26 i 27.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, passem ara a les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta, la formula l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista. Té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre l'Estudi Urbanístic sobre les possibles ubicacions de la quarta universitat, sobre el possible emplaçament de centres universitaris a les comarques del Baix Llobregat i el Maresme, sobre la possibilitat de situar la nova universitat a les Llars Mundet, de Barcelona, i sobre els criteris emprats per decidir la ubicació de la nova universitat

El Sr. CADEVALL: Senyor President, si m'ho permet, acumularé les preguntes 1, 2, 3 i 4.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, vull formular aquestes quatre preguntes, relacionades totes elles amb un tema important, que és l'emplaçament definitiu de la nova universitat Pompeu Fabra.

És un tema que interessa el país, és un tema que, fins i tot, aquests dies el pregunten els periodistes, els mitjans de comunicació —l'altre dia, després de la sessió de Comissió, preguntaven al senyor Coll, i deia: «Oh, això s'ha de preguntar al senyor Conseller».

Sobre la primera pregunta insistiré molt poc, ja que, després de reclamar-lo bastant, m'han lliurat l'estudi sobre l'emplaçament de la quarta universitat —no concorda exactament el títol i la data, però, en fi..., més que al passat, mirem al futur, i, per tant, parlem de l'emplaçament de la quarta universitat. Jo penso, senyor Conseller, que un país no pot viure de rumors; s'ha pres una decisió, em sembla, i, si s'ha pres, jo penso que és un bon costum democràtic informar-ne oficialment.

En la compareixença del senyor Conseller a la Comissió de Cultura, el desembre, no se'ns va informar encara de l'emplaçament. Vàrem entendre que aviat se'n podria informar. En el

Projecte de Llei de Creació —que ja ha entrat, ja ha començat el tràmit en la Comissió, passada, de Cultura—, no es menciona l'emplaçament, i penso que això és un defecte del Projecte.

El senyor Conseller no ha desmentit aquestes informacions, però s'ha negat a informar-ne oficialment, encara que, d'altra banda, jo diria que ell mateix és l'origen de les informacions que circulen, en el sentit que ha donat informació oficiosa, reconec que a aquest mateix Diputat, però també a representants dels consells comarcals, del Consell Interuniversitari..., és a dir, a persones que, com que representen d'altres, és impossible que no comuniquin aquesta informació, podríem dir, als seus companys o col·legues.

Per tant, jo penso que, en aquest moment, no es tracta d'una informació reservada que pugui perjudicar les gestions que s'estiguin fent, i, per tant, penso que és bo que se n'informi el Parlament.

Voldria fer algunes consideracions prèvies, que és que, en els estudis primers que va fer la Conselleria d'Ensenyament, aconsellaven l'emplaçament en el Baix Llobregat. D'això, en tenim, per exemple, una confirmació una mica —jo diria— estranya, com vaig dir, en els pressupostos d'aquest any, que l'única menció que feien a la quarta universitat era la possibilitat de millorar l'estació de tren de Santa Coloma de Cervelló —que suposo que, per alguna cosa o altra, ho havien considerat: devien tenir un informe de la Conselleria, encara que en el moment que es van fer els pressupostos l'emplaçament sembla que ja estava en altres llocs.

També voldria mencionar que hi ha hagut una forta reivindicació de dues comarques: la del Baix Llobregat i la del Maresme. Per tant, respecte a la pregunta 2, jo, senyor Conseller, li preguntaria: pensa situar la nova universitat al Baix Llobregat o al Maresme?, i, com que en aquests rumors que deia s'ha parlat de compensacions, jo li preguntaria si pot concretar ja quins centres universitaris pensa situar al Baix Llobregat o al Maresme.

Respecte a la pregunta 3, malgrat que els estudis previs aconsellaven una comarca prop de Barcelona, jo penso que, en el procés, es pot detectar un interès del Departament d'Ensenyament a situar la nova universitat a Barcelona; això es demostra amb emplaçaments a Barcelona que potser són molt discutibles, com ara —jo ho he sentit dir— les Llars Mundet. Dic «molt discutibles» perquè tindríem les dues universitats —la de Barcelona i la nova universitat— en el mateix indret, i el senyor Conseller sap, com a Conseller i com a President del Consell Interuniversitari, que existeix aquest conveni entre la Universitat de Barcelona i la Diputació per utilitzar les Llars Mundet per a instal·lació de centres de la Universitat de Barcelona. Per tant, li pregunto si ha fet gestions per obtenir una part dels edificis de les Llars Mundet per situar-hi la nova universitat Pompeu Fabra.

I, finalment, la quarta pregunta: jo penso que interessa Catalunya, els mitjans de comunicació, ens interessa a nosaltres saber l'emplaçament definitiu, però diria que encara ens interessa més saber els criteris, perquè suposo que el senyor Conseller estarà d'acord que no convé enfocar aquest tema amb criteris electoralistes: el que cal considerar és l'interès del conjunt de Catalunya. Jo penso que, si el senyor Conseller ho explica bé, els ciutadans de Catalunya són madurs i poden comprendre les coses; suposo que els serà més difícil al Baix Llobregat i al Ma-

resme, però és que, realment, si no s'explica, segur que no ho entendran, i, a més a més, segurament, si hi ha manca d'informació, sospitaran que existeix manca de criteris.

Per tant, jo, amb ànim constructiu i per tenir aquesta informació públicament, senyor Conseller, li he fet aquestes preguntes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, jo voldria agrair al senyor Magí Cadevall això que ell n'ha dit —i que jo subscric—: l'ànim constructiu amb què ha formulat la seva pregunta.

Evidentment, aquest és un tema, el de l'expansió del sistema universitari a Catalunya, que ens interessa a tots, i que s'ha de fer d'una manera raonable, eficaç, i, si és possible, consensuada. Al senyor Cadevall li consta, altrament, que jo he fet tots els possibles perquè això sigui així.

Miri, contestant molt breument també, i disposat —no cal dir-ho— a donar després més explicacions, des d'aquesta tribuna o particularment, si vol el senyor Cadevall, jo li contestaré telegràficament, però crec que d'una manera completa, tots els punts que ell planteja.

El Consell Executiu de la Generalitat, el dia 25 de setembre de 1989, un cop considerada la proposta del Consell Interuniversitari de Catalunya —que, com sap el senyor Cadevall, presentava dues alternatives: la que se'n deia a), d'instaurar un nou centre universitari a Barcelona, i la b), de potenciar els centres perifèrics—, va adoptar una conclusió mixta, en el sentit de crear una nova universitat a Barcelona o a la seva rodalia immediata, i de potenciar els centres perifèrics ja existents —tot a la vegada i d'una manera progressiva.

La universitat, ara ja anomenada Pompeu Fabra, que tindrà existència legal —espero— dintre de pocs dies, estarà ubicada a Barcelona o a la seva immediatesa. Per un motiu: comença amb una unitat, que és la de ciències socials, que agafarà diversos centres i diverses carreres dintre d'aquest ampli sector, on la demanda universitària i les necessitats socials són realment molt grans. Per això s'ha cregut que el lloc més adequat per posar aquesta universitat era a Barcelona. Es vol fer —no hi ha dubte— una universitat que funcioni bé, però també —no ho oblidem— es vol amb això donar resposta a una vella reivindicació de la Universitat de Barcelona, que és la desmassificació dels centres de Pedralbes, on hi ha una Facultat de Dret amb 12.000 estudiants, una Facultat d'Econòmiques amb 7.000 estudiants, etcètera.

Per tant, nosaltres, senyor Cadevall, no volem massificar més Barcelona, des del punt de vista universitari; al contrari, volem repartir millor els estudiants que hi ha a Barcelona. I, amb el temps —no li diré el curs que ve, però sí amb el temps—, la Universitat de Barcelona a Pedralbes no ha de tenir aquesta gran quantitat d'alumnes que té.

Per aquests motius s'ha triat Barcelona o la seva immediatesa. Hi ha un local provisional, que pot funcionar perfectament durant dos anys, que ja està absolutament decidit i en el qual s'estan fent obres, i hi ha, com sap molt bé el senyor Cadevall, una sèrie de gestions per tal d'adquirir uns altres edificis, als quals jo no em puc referir d'una manera oberta perquè, evi-

dentment, la seva cessió a la Generalitat està encara pendent d'una sèrie de tramitacions administratives, que jo espero i que, a mi, se m'ha assegurat —com li he dit abans privadament al senyor Cadevall— que en poc temps se solucionaran. Però mentre no estiguin solucionades, jo no m'hi puc referir d'una manera explícita.

Al costat d'això, efectivament, s'han fet altres gestions. Hi havia diverses alternatives: una d'elles era, evidentment, les Llars Mundet. Jo he parlat del tema amb el rector Bricall i amb el senyor Royes, President de la Diputació. Aquesta és una idea que, per diversos motius —que després, si vol, els puc explicitar amb més extensió—, ha estat momentàniament abandonada, tot i que la Universitat de Barcelona, per ara, no ha procedit, que jo sàpiga, a fer cap instal·lació a les Llars Mundet.

A nosaltres, en tot cas, ens interessava arribar a un acord a tres bandes, que la Universitat de Barcelona s'expandís cap a uns altres llocs i que el conjunt de les Llars Mundet es convertís en un *campus* universitari. Hi ha hagut també gestions en altres sentits, per altres llocs, però, de moment, ho repeteixo, aquesta alternativa ha estat deixada de banda.

Al mateix temps, no hi ha dubte que el Departament d'Ensenyament, a través, sobretot, del Consell Interuniversitari, està elaborant tota una sèrie d'estudis —alguns dels quals coneix el senyor Cadevall; d'altres encara no, perquè no estan completats—, i, amb aquests estudis, fets, alguns d'ells, en col·laboració amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, es va fer un mapa de possibles emplaçaments universitaris del que en podríem dir l'àrea metropolitana de Barcelona, i, dintre d'aquesta àrea metropolitana, hi està compresa —no cal dir-ho— la comarca del Baix Llobregat i hi està compresa la comarca del Maresme. Vull dir que el Maresme ja té centres universitaris a la ciutat de Mataró; el Baix Llobregat no en té cap, i jo dic des d'aquí que em sembla molt justa la reivindicació que fa la gent del Baix Llobregat de demanar centres universitaris allà. I en la nostra intenció i la nostra futura planificació universitària hi ha la de posar en un lloc determinat —que ja el tenim més o menys escollit, però que també el senyor Cadevall em permetrà que jo ara no expliqui exactament quin és—, que no és el que havia de ser l'ampliació del *campus* de la Universitat de Barcelona, un *campus* dedicat, d'una manera exclusiva, en una primera fase, a escoles tècniques, que és allò que fa més falta al país, a part de les ciències socials, i que realment crec que és una matèria que convé a l'estructura general del que és el Baix Llobregat.

I, altrament, al Maresme hi ha allò que se'n diu el pla d'Alella, que és propietat de la Universitat de Barcelona, que també serà inclòs en aquest Pla d'eventuals instal·lacions universitàries al voltant de Barcelona, i en el qual encara no està decidit què s'hi posaria, però possiblement això podria ser utilitzat per instituts universitaris o bé per posar-hi algun centre de recerca, tot potenciant, si cal —no cal dir-ho—, aquelles escoles o aquells establiments universitaris que ja hi ha a Mataró.

Repeteixo, senyor Cadevall, que estic a la seva disposició per continuar parlant d'aquest tema, sigui des de la tribuna, sigui després.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Magí Cadevall pot fer repregunta.

El Sr. CADEVALL: Bé, jo voldria començar agraint la seva

informació, perquè concreta una mica més el que oficialment s'havia dit: per exemple, m'aclareix quina era la idea respecte a les Llars Mundet. De totes maneres, respecte a les Llars Mundet, voldria fer constar al senyor Conseller que ha dit: «Bé, la Universitat de Barcelona encara no hi ha traslladat cap centre»; en té, com sap el senyor Conseller, una part pagada ja la Diputació, segons el conveni, però, a més a més, li voldria recordar que hi va haver un debat sobre el repartiment dels diners del Pla Quadriennal d'Inversions, i la Universitat de Barcelona es queixava, precisament, que entre les prioritats no hi hagués el trasllat de centres. Per tant, podríem dir, no es pot queixar que no facin de pressa una cosa que, a l'hora d'abocar-hi diners i considerar les prioritats, la Conselleria no ho havia considerat com una prioritat.

També sembla que concreta una mica més l'oferta que faria al Baix Llobregat i al pla d'Alella.

Bé, de totes maneres, respecte als criteris, jo em penso que han estat poc explícits i que sí que es podria constatar que hi ha hagut un canvi de criteris, des de l'any 88, començament del 89, fins ara, a la Conselleria. Per exemple, a les bases per a un avantprojecte de la quarta universitat, que era un informe, un estudi de la Conselleria presentat al Consell Interuniversitari —precisament va ser la primera actuació, em sembla, del Conseller davant del Consell Interuniversitari—, doncs, deia, a la pàgina 36: «Els terrenys del Baix Llobregat són els que urbanísticament reuneixen millors condicions: quant a comunicacions, disposen dels Ferrocarrils de la Generalitat i de la variant de la carretera Sant Boi-Molins de Rei, actualment en construcció. Pel que fa a la titularitat dels terrenys, els classificats com a zona de desenvolupament urbà són ja públics.»

Finalment, en l'estudi —a penes m'hi he referit en la primera pregunta— que ja m'han enviat, és un estudi que jo suposo que mereix bastant crèdit per part del Departament d'Ensenyament, perquè, d'un costat, doncs, va costar 2.800.000 pessetes, i, per tant, suposo que si ho van pagar, poden requerir un bon estudi, i, en segon lloc, perquè el van encarregar a través de l'Institut d'Estudis Universitaris Josep Trueta, que, com saben, doncs, n'ha estat dirigent el senyor Gelonch, que actualment és Cap del Gabinet del Conseller, i, per tant, m'imagino que li mereix la màxima confiança, al senyor Conseller, aquest estudi.

Aquest estudi detecta molt clarament, podríem dir que pel que fa a tenacitats no satisfetes..., hi hauria, en primer lloc, el Baix Llobregat i, en segon lloc, el Maresme. Per exemple, a la pàgina 42 diu: «Seria el Baix Llobregat el territori, potencialment, més desassistit d'oferta universitària»; a la pàgina 43 diu: «Aquestes dades il·lustren el major dèficit existent al Baix Llobregat, en relació amb les restants comarques catalanes», i una cosa curiosa, a la pàgina 46 diu el següent: «Altrament, al Barcelonès la demanda universitària de primer curs, 18.720 places, és inferior a l'oferta existent, de 19.515 places, cosa que confirma la necessària descentralització del mapa universitari per no augmentar l'actual concentració barcelonina». O sigui, aquest paràgraf explica clarament que a Barcelona hi ha més oferta de places universitàries que no pas demanda, i per tant, podríem dir que, basant-se en estudis anteriors, els criteris, per fer aquest estudi, l'arquitecte urbanista —els havia donat, diguem, en els treballs anteriors de la Conselleria— opta per la descentralització, i, concretament, a la pàgina 85 diu: «L'alternativa de Barcelona ciutat com a localització de la quarta universitat no

respondria a la descentralització desitjable dels nous centres universitaris per tal de reequilibrar el territori metropolità».

Per tant, jo penso que, si hi ha hagut aquest canvi de criteri, s'hauria d'explicitar més per quins motius... Penso que, en la seva intervenció anterior, això no ha estat suficient. Jo penso que potser hi han influït dos motius —però, després d'escoltar-lo millor, podria canviar d'opinió—: d'una banda, una qüestió política de dir que, davant de la reivindicació de dues comarques, doncs, es vol evitar el compromís polític de donar la raó a algú, i s'opta per una de tercera solució. I un altre punt, que jo no sé si entrar-hi, perquè penso que, en tot cas, s'hauria d'entendre molt bé el que vull dir, que és que, per exemple, en aquest estudi que he mencionat hi ha una pista que em sembla important, diu: «Per contra, si es vol fer una universitat més innovadora i amb un volum important d'estudiants, cal pensar d'abastar-se en gran mesura amb els estudiants del Barcelonès. En aquest cas, si es té en compte l'escassa mobilitat del nostre món estudiantil, la localització del nou centre universitari ha de vincular-se a la ciutat de Barcelona, i la seva accessibilitat serà un tema cabdal per al desenvolupament; en cas contrari», assenyala la frase, «hi aniran els estudiants que hagin vist refusada la seva entrada en les universitats». Si a nivell polític he donat una primera interpretació, a nivell de l'equip promotor, que té..., penso que el senyor Conseller mateix li dona una certa autonomia i paper molt important en el tema de la nova universitat, jo penso, podríem dir, que hi ha la idea que concep que fer una universitat de prestigi internacional va lligat a una ubicació que no sigui en una comarca propera a Barcelona.

Abans he dit que voldria que se m'entengués molt bé, perquè el senyor Sobrequès, per exemple —per donar un exemple del nostre Grup—, en la compareixença del mes de desembre li va demanar que fes el màxim esforç perquè fos de gran qualitat, la nova universitat, i que passés, podríem dir, a la història, no només per haver fet una universitat més, sinó per una universitat de qualitat. Però el que potser convindria assenyalar és que, aquest esforç, que tots comprendrem, per la qualitat de la nova universitat, no s'ha de veure mai com una exclusiva, i llavors, sí que hi ha uns certs indicis en la propaganda que han fet que hi ha un cert to elitista, diferent, exclusiu... Per exemple, en un article —però d'una persona que compromet la Conselleria, en no ser autònoms— del Coordinador del Comitè d'Econòmiques de l'oficina promotora de la nova universitat de Catalunya, a *La Vanguardia*, es diu: «La Universitat Pompeu Fabra, la primera universitat de l'actual Generalitat de Catalunya», bé, està en castellà, «nace con la voluntad de satisfacer estas necesidades de calidad», eh?, completo, «de ser una nueva opción que contribuya a una mejora de la calidad de la enseñanza universitaria, y que podamos contar en Cataluña con una universidad pública de renombre internacional».

Jo, el que voldria dir, senyor Conseller, que en el possible, és a dir, encara que tots li donarem suport que la nova universitat sigui de la millor qualitat possible, que, en principi, no es pot dir que és la primera universitat de la Generalitat de Catalunya; la Generalitat de Catalunya, podríem dir, és el pare o la mare que tutela, encara que siguin autònomes, totes les universitats a Catalunya, i totes esperen que compleixi aquesta funció, perquè la programació la fa el Consell Executiu, perquè és la principal font de finançament... I que, per tant, jo diria, respecte a algun to..., que en la publicitat s'ha barrejat molt aquest to de

diferent amb el seu emplaçament, que sí que estarem tots a favor de fer una universitat de gran qualitat, però que, al mateix temps, desitjaríem que no es mirés com una universitat diferent, que aquesta, perquè es crea ara, és la que és particularment de la Generalitat, encara que tots sabem que durant uns anys no serà autònoma i l'ha de tutelar més que les altres, la Generalitat, sinó que tots farem el màxim esforç, i la nova universitat també, per millorar la qualitat de la recerca i l'ensenyament de les universitats a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Cadevall, punt per punt el que m'ha replicat ara vostè. Evidentment, en cap moment jo he criticat la Universitat de Barcelona perquè no s'hagin traslladat, encara, part de les seves facultats als seus centres de les Llars Mundet; hi ha hagut, li ho repeteixo, converses absolutament amicals amb el rector Bricall i amb el senyor Royes, i, en vista del resultat de les converses, vam desistir simplement d'això, que jo crec que hagués estat una excel·lent solució, i penso, certament, que la Universitat de Barcelona, que ja té molts edificis, es podria expansionar en altres llocs; però, en fi, aquesta és una idea, per ara, tancada.

Canvis de criteri, certament n'hi ha haguts, senyor Cadevall, i em sembla que és bo canviar de criteri, i els canvis de criteri es van fer com a conseqüència —ho he dit moltes vegades— del magnífic estudi que va fer un grup de treball nomenat pel Consell Interuniversitari de Catalunya. Li puc dir «magnífic» perquè ni el vaig fer jo, ni el va fer el Departament; per això, ho repeteixo: magnífic estudi. I aquest estudi anava centrat, com sap el senyor Cadevall, en les necessitats pel que fa a matèries i pel que fa a quantitat, i de resultes —i no ho repetiré ara— de la consideració d'aquell estudi és que es van produir aquests canvis de criteri; que mai —hi passo molt per sobre, perquè em sembla obvi— no han estat motivats per causes polítiques, per significats polítics de comarques determinades, per complaure alcaldes o regidors... Haig de dir al senyor Cadevall —cosa que, altrament, ell ja sap— que a mi m'ha vingut a veure gent del Maresme i gent del Baix Llobregat, però de tots els colors polítics de cadascuna de les comarques, evidentment; en això hi ha, com és lògic i natural, una voluntat general de tots els grups polítics per tal de promoure la seva pròpia comarca. No hi ha absolutament res d'això.

Un altre punt. Senyor Cadevall, jo sóc tan partidari com vostè de la descentralització universitària. Ja li ho he dit: no volem més estudiants a Barcelona; volem els mateixos o menys estudiants a Barcelona, però, això sí, més ben distribuïts, en centres no massificats. Ja ho he dit abans, i no cal que ho repeteixi.

Li vull remarcar, de tota manera, senyor Cadevall, que és cert el que vostè diu: hi ha unes 19.000 places, 19.000 places de primer curs, en els diferents centres universitaris, ubicades a la ciutat de Barcelona; però, com ha dit el senyor Cadevall, i que jo hi afegeixo, és que hi ha 15.000 places més de primer curs universitari fora de Barcelona, en contra del que generalment es pensa que tot està centralitzat a Barcelona.

Estem 19 a 15, que fan 34, que són 34.000 places les que tenim en el conjunt de Catalunya per oferir als estudiants que volen accedir a la universitat. I li vull remarcar, a més a més, que, des que la Generalitat té competències en el terreny universita-

ri, ha creat molts més centres fora de Barcelona que no pas dintre de Barcelona, i en dir «fora de Barcelona», no vull dir Bellaterra: vull dir Girona, Lleida, Vic, Manresa, a Mataró, etcètera, a Reus, a Tortosa, a molts llocs. I que la Generalitat ha creat, durant aquests darrers anys, més de 2.500 places universitàries fora de Barcelona, i només 1.500 places universitàries noves dintre Barcelona. O sigui que, sense cap mena de dubtes, la descentralització universitària és un dels objectius, sense cap mena de dubtes, de la política universitària de la Generalitat.

Últim punt. No hi ha dubte que pretenem fer, i que ho pretén fer l'equip que provisionalment porta el que se'n diu l'Oficina de la Universitat —i que després, ben aviat, es pugui transformar en la comissió gestora—, una universitat que, si és possible, sigui de qualitat.

Ara, senyor Cadevall, jo coincideixo amb vostè: totes les universitats de Catalunya són de la Generalitat, totes han de ser de qualitat. Al senyor Cadevall li consta la meua vinculació a altres universitats. Jo he passat la major part de la meua vida a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona, per la qual sento un afecte especial; què li he de dir de la Universitat Autònoma?, que vaig intervenir en la seva creació i en vaig ser rector durant quatre anys! Jo, el que vull és que la Universitat Autònoma de Barcelona, que ja té una gran categoria, i que la Universitat de Barcelona, que ja ho és —la Politècnica, també, però no hi he tingut mai una relació directa—, continuïn essent tan bones com són i, si és possible, una mica més.

Senyor Cadevall, jo crec que fer una nova universitat, això, ho millorarà, i ho millorarà de la mateixa manera que l'Autònoma va millorar en molts aspectes la Universitat de Barcelona, quan es va crear, per dos motius, un de quantitatiu i un altre de qualitatiu: quantitatiu, perquè hi ha una possible millor distribució dels alumnes; qualitatiu, perquè la competència sempre és bona.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a la pregunta número 8, que formula la Diputada, la Il·lustre senyora Dolors Montserrat, sobre control de parallamps, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el control dels parallamps radioactius
instal·lats a Catalunya*

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, segons el Decret 172 del 1988, totes les persones físiques o jurídiques titulars d'instal·lacions de parallamps radioactius estan obligades a comunicar-ho al Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat de Catalunya.

Davant la problemàtica que genera la instal·lació d'aquests, i que se n'han fet ressò els mitjans de comunicació —fa, fins i tot, ben pocs dies el diari comarcal *La Veu de l'Anoia* ens deia que Igualada en tenia dotze—, és pel que m'adreço a vostè i li faig les següents preguntes: quin control fa la Generalitat de Catalunya dels parallamps radioactius que es troben instal·lats a Catalunya? Quants parallamps estan instal·lats? I, d'aquests parallamps, quants són els que no reuneixen les condicions segons les empreses de manteniment, per continuar instal·lats, atès que hi manquen les condicions de seguretat pròpies d'una instal·lació radioactiva? I quin nombre ENRESA ha de retirar en breu

termini de Catalunya?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. L'Honorable Conseller d'Indústria té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Sí. Senyora Diputada, el tema dels parallamps radioactius s'inicia amb el Reial Decret de 1986 número 1428. Aquest Decret, en el seu preàmbul, diu molt clarament una cosa que crec que és bàsica per entendre la situació; diu que «els parallamps radioactius no són perillosos mentre estan a dalt, al parallamps, i només poden ser-ho en cas que es produeixi la caiguda». Llavors, vol dir això que el manteniment del parallamps és important; el manteniment és important per garantir que no es produeixi l'accident de caiguda.

El col·lega del seu grup parlamentari li podria explicar millor que jo que la radiació que emet un parallamps radioactiu són partícules alfa, que tenen..., al cap de pocs centímetres del parallamps s'han transformat en àtoms d'heli, que és un gas noble, que vol dir que no és relaciona amb ningú, és absolutament inòcu.

Llavors, els parallamps, per tant, ben mantinguts no són problema. ENRESA, pel mateix Decret a què m'he referit abans, té l'obligació de retirar, d'anar retirant els parallamps radioactius, perquè argumenta, el preàmbul del Decret, que aquest petit risc que té en cas de caiguda del parallamps, no compensa els avantatges tècnics d'aquest tipus de parallamps.

Llavors, ENRESA ha fet el que ha pogut, però no ha pogut fer gaire, perquè s'ha trobat amb moltes dificultats per trobar llocs adequats per a l'emmagatzemament dels parallamps.

Llavors, què fa la Generalitat? La Generalitat, el que va fer va ser dictar un decret que és el Decret número 172 del 1988, en el qual, primer, es recorda a l'usuari que, mentre el parallamps no sigui retirat, l'usuari és responsable del seu manteniment, que l'ha de contractar amb empreses autoritzades; quan aquestes empreses autoritzades detecten una situació de perill de caiguda, llavors ho comuniquen al Departament i el Departament es posa en contacte amb ENRESA perquè sigui immediatament retirat el parallamps.

Això s'està fent d'aquesta manera, i no ha presentat problemes en cap cas, fora d'un conegut cas de retirada illegal i emmagatzemament illegal de parallamps, que va ser parada en sec.

Bé, aquesta és la situació. Respecte a les preguntes molt específiques que vostè em fa de nombre de parallamps, li he dir, amb tot honradesa, que no en sé, en aquests moments, el nombre; li ho puc fer arribar i ho faré amb molt de gust, però hi insisteixo..., i, per posar-li un exemple, li diré el següent: miri, la dosi de radioactivitat que rebria un ciutadà que es passés tot un any penjat dalt d'un parallamps seria un 4% de la dosi de radioactivitat natural mitjana que rep un ciutadà de Catalunya —i dic «radioactivitat mitjana», això vol dir que, en zones on la radioactivitat natural és una mica més alta, com és, per exemple, Barcelona, el ciutadà de Barcelona ja en rep més.

És absolutament inòcu —l'assentiment que fa el seu col·lega em referma en aquesta afirmació que faig—, i l'únic que s'ha de vigilar és el bon manteniment de la instal·lació, i en cas de problemes de manteniment, llavors s'ha de retirar, i ENRESA ho fa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller Subirà. La senyora Montserrat vol fer repregunta?

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor President. Donar-li moltes gràcies, senyor Conseller, per la seva resposta, i m'agradaria moltíssim que em pogués fer arribar totes aquestes dades que jo li demanava. I a la vegada, que potser m'ho he descuidat, si vostè també em pogués fer arribar els incompliments que hi ha hagut, ja que aquest Decret 172/1988, també ho preveu, de les persones, doncs, que havent-ho de comunicar en un termini d'un any, tal com va sortir en el Decret, no ho han complert.

Moltes gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Sí. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor President, brevíssimament. Aquest és el típic problema de formulació de la pregunta. És clar, la formulació de la pregunta és: què fa la Generalitat en relació amb el tema dels parallamps radioactius, que és el que jo venia preparat per contestar. Si la senyora Diputada m'hagués dit: «quin nombre de parallamps hi ha?», tingui la seguretat que ho hauria fet també; però com que ara m'ho acaba de dir, jo li ho faré arribar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Subirà. Passem a la pregunta número 20, que formula l'Illustre Diputat senyor Joan Saura, sobre nombre d'auditories.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
el nombre d'auditories que s'haurien
hagut d'executar durant l'exercici 1989
i sobre el nombre d'auditories
efectuades durant l'exercici del 1989*

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. En tot cas, agruparia la 20 i la 21...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. SAURA: Totes dues preguntes són molt clares. L'apartat tercer de l'article 75 de la Llei de Finances Públiques preveu l'obligatorietat de fer auditories públiques a totes les entitats públiques, empreses, persones individuals que rebin subvencions, avals, préstecs.

La pregunta és molt fàcil, és preguntar al senyor Conseller d'Economia i Finances l'any 1989 quantes se n'haurien hagut de fer —aquesta és la primera pregunta—, i la segona seria quantes se n'han fet.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Sr. Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament, com deia el senyor Saura, la Llei de Pressupost de 1989 ens obliga a fer un pla d'auditories que ha de fer la Intervenció General i ha de ser aprovat pel Conseller d'Economia i Finances. Aquest pla es va fer el 20 de febrer de 1989 i fou modificat després, el juny.

El Pla d'Auditories per a l'any 89 comprèn, com a organismes autònoms, l'Institut Català de Finances, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat, l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i Publicacions de la Generalitat i l'Institut Català de Serveis a la Joventut. En segon lloc, empreses públiques i altres ens: el Centre Informàtic de la Generalitat; el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial, CIDEM; la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Catalunya Ràdio i Tele-

visió de Catalunya. Subvencions: el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya i el Consorci de Promoció Turística de Catalunya.

En funció dels mitjans de què disposa la Intervenció General, es considera que cada dos anys totes les entitats autònomes o empreses públiques han de rebre l'auditoria, i es fa el pla d'auditories de cada any en funció d'aquesta consideració general.

Per altra banda, responent a la segona pregunta del Diputat senyor Saura, li haig de dir que totes les auditories previstes en el Pla d'Auditories de l'any 89 es van realitzar i que, al mateix temps, en les auditories que s'estan fent de l'any 90, s'estan controlant i s'estan auditant operacions de l'any 89 i que això, en aquests moments, s'està fent a l'Institut Català del Crèdit Agrari, en el Centre Divulgador de la Informàtica i a Forestal Catalana, SA.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Illustre senyor Diputat pot fer la repregunta, o les preguntes.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Jo agraeixo l'explicació del senyor Macià. Aquesta era una pregunta molt fàcil, que tenia una contestació de dos números i una bona contesta si els dos números eren els mateixos, perquè, en definitiva, la meua primera pregunta és: «quantos se n'haurien hagut de fer?» Senyor Macià, d'això no m'ha contestat res. M'ha dit les que s'ha decidit fer.

La primera pregunta és: quin és el nombre d'auditories que s'haurien hagut de fer segons la Llei? No he sentit contesta. El senyor Macià m'ha dit la segona part; m'ha dit quines són les que han decidit fer, però no les que s'haurien hagut de fer.

És clar, el que el senyor Macià Alavedra m'ha dit és que s'està incomplint allò que diu la Llei en l'article 75; és a dir, el senyor Macià Alavedra està dient que no s'està fent un control financer d'acord amb allò que diu la Llei. Sobretot no ha fet menció a cap entitat privada. És a dir, ha anomenat algunes entitats autònomes o empreses públiques, que no totes, i la Llei diu que totes les públiques i totes les privades. I, per tant, em dono totalment per no contestat. Espero que en la seva segona rèplica em pugui aclarir els temes i, en tot cas, continuaré preguntant. En concret, més enllà de la Llei de Pressupostos, jo —hi insisteixo— faig referència a l'apartat tercer de l'article 75 de la Llei de Finances Públiques, que diu que la Conselleria d'Economia i Finances ha de vetllar per aquest compliment.

I crec que, aquesta pregunta, la vaig formular sobretot després del debat de pressupostos. En el debat de pressupostos tots els grups de l'oposició introduïem o intentàvem introduir mesures de control de l'arbitrarietat amb què el Govern de la Generalitat distribueix els diners. Continuament se'ns remetia que això ja estava fet, que això jo ho deia la Llei de Finances Públiques. I la primera pregunta, una cosa tan simple com és que el senyor Conseller d'Economia i Finances ens digués: «miri, vostè, de l'any 89, d'acord amb la Llei, n'hauríem d'haver fet 315, i n'hem fet 14 perquè no podem més». Això, el senyor Conseller d'Economia i Finances avui no ens ho pot contestar, o en tot cas no m'ho ha contestat. Si m'ho torna a contestar o m'ho contesta per primera vegada, li donaré les gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'Honorable Conseller per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Comprèn, senyor President, que ens trobem davant un cas de diàleg de sords i d'incomprensió total, perquè jo crec que he contestat exactament les preguntes de l'Illustre Diputat. Efectivament, el pressupost per a l'exercici 89 diu: «el control de caràcter financer a què fa referència l'article 75 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya» —article al qual ha fet referència el senyor Saura— «s'ha d'ajustar al pla anual que, per a cada exercici econòmic, ha d'aprovar el Conseller d'Economia i Finances a proposta de la Intervenció General». Jo tinc aquí el Pla Anual, proposat per l'Interventor General, aprovat pel Conseller d'Economia i Finances, amb data 20 de febrer. Està a disposició de l'Illustre Diputat i, segurament, ja en tenia coneixement, i li he llegit exactament el nombre d'entitats, d'empreses públiques i d'organismes autònoms que consten en aquest Pla d'Auditories. L'hi he llegit. El senyor Saura considerarà que són moltes o poques, però li ho he contestat. Vostè estarà d'acord o no amb la contesta. Si vol la hi torno a llegir, senyor Saura, però em sembla que seria reiteratiu. I li he dit que totes aquestes auditories previstes en el Pla d'Auditories s'han realitzat.

Les seves preguntes són, primera: «quines són les auditories que s'han de fer en funció del Pla d'Auditories?» Li ho he llegit. Segon: «s'han fet o no s'han fet?» S'han fet. Jo, les seves preguntes, senyor Saura, les he contestades. Una altra cosa és que li agradi o no la meua contesta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a la darrera pregunta d'aquest Ple, que la formula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera, sobre el nombre de places per a infants de tres anys.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el nombre de places per a infants de
tres anys a les escoles públiques catalanes*

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. És la pregunta 24 i no és una pregunta sobre principis de política educativa, sinó sobre l'oferta efectiva de places a les escoles públiques de tres anys per al curs 1990-1991. Repeteixo que no es tracta d'una pregunta sobre principis de política educativa; el Conseller ja ens va explicar la voluntat del Govern de la Generalitat que en tres anys es pugui oferir a tots els infants que a través dels seus pares demanin aquesta plaça de tres anys i, aleshores, senzillament és preguntar, amb vista al curs que és a punt de començar, quantes places han estat ofertades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller senyor Laporte, té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President; gràcies, senyor Riera. Amb la mateixa brevetat amb què vostè ha fet la pregunta, jo formulo la resposta.

Aplicant tots els principis en els quals ara, tal com vostè diu, no cal que entrem, nosaltres estem en condicions d'oferir i hem ofert, per al curs 90-91, 4.600 places per a infants de tres anys, que estan distribuïdes en un total de 408 centres de tot Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, més que repreguntar, agrair

en primer lloc la resposta; insistir en un element important en aquesta oferta de places a escoles públiques, i és que hi ha àrees perifèriques que les necessiten i amb una certa urgència, per una doble raó: hi ha una positiva mobilitat del mercat de treball, que fa que hi hagi més gent amb necessitat, a través de la guarderia, de les llars d'infants o de l'acceleració de l'entrada prematura, diguéssim, al circuit escolar, que pugui ocupar aquestes places. I després una raó molt important de normalització lingüística; és a dir, hem pogut comprovar que els centres que han pogut oferir plaça als nens de tres anys a àrees perifèriques, han après molt més fàcilment no solament el català com a llengua, sinó un seguit d'elements de cultura catalana importants. I és per aquesta raó que m'agradaria insistir en si es fa, que suposo que sí, aquest esforç perquè aquesta oferta sigui justament en aquestes àrees.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Efectivament els dissenys del senyor Riera, en allò que és possible, es va complint. Aquí tinc la llista de motius que són els que s'han tingut en compte d'una manera preferent a l'hora d'escollir aquestes places de primera oferta per al curs vinent. Les zones d'acció especial; els alumnes amb necessitats educatives especials; les zones escolars rurals; l'atenció a les experimentacions curriculars que porta a terme el Departament, i no cal dir també els processos de normalització lingüística. Coincideixo totalment en aquest sentit amb l'afirmació que ha fet el senyor Riera. De tota manera, per acabar d'arrodonir la resposta que li he dit abans, li puc dir que els centres estan distribuïts per tot Catalunya, els 408; 43 són al Baix Llobregat, Anoia; 81, a la resta de comarques de Barcelona, tret de les que he dit i del Vallès Occidental; 35, a Barcelona ciutat; 36, al Vallès Occidental; 94, a Girona; 44, a Lleida i 75, a Tarragona. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem ara al desè punt de l'ordre del dia, que és Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de les indústries extractives i mineria, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Marià Pere. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de les indústries extractives i mineria

El Sr. PERE: Bé, senyores i senyors diputats, senyor President, és conegut que el 30 de juny del 90 hi ha un ultimàtum de la Comunitat Econòmica Europea en relació amb el Pla de Reconversió i Reducció d'Ajuts a la Mineria del Carbó, i això té repercussions importants. Sobretot a Espanya es preveu que hi hagi solament la producció de 17 milions de tones aquest any, i això té repercussió a Catalunya.

La nostra primera preocupació, que voldríem que el senyor Conseller ens pogués explicar, és en relació amb el sector de mineria, del carbó; com veu el Consell Executiu aquesta reducció? Quines implicacions, quina intervenció té el Consell Executiu al respecte? Sobretot en relació amb la investigació de conques mineres, en relació amb estudis sobre les conseqüències en relació amb el Pla Energètic. En relació amb les comarques afectades, si hi ha procés o no de reindustrialització. En

relació, fins i tot, amb les condicions dels treballadors. Com sabem hi haurà una reducció dràstica molt forta en aquest sector. És a dir, interessaria saber exactament quina és l'opinió del Consell Executiu, la seva intervenció i les previsions que es tenen. Al mateix temps, ens preocupa, a part d'altres sectors de la mineria, el que està passant a Cardona, Sallent, Súria, Balsa-reny; és a dir, no vull dir ara aquí la importància que té la potassa des d'un punt de vista productiu, econòmic; sabem que des de fa temps s'està fent una negociació, però la veritat és que encara ens estem movent en un terreny d'inseguretat extraordinària. Ens interessaria saber exactament també, en el mateix terreny, quina és la visió que en té el Consell Executiu, quin és el pla de treball, quines són les previsions tant en el terreny de la investigació, en el terreny de la reestructuració, en el terreny de la reindustrialització que es pot donar en aquestes comarques que, com sabem, aquestes comarques, aquestes reestructuracions mineres, les poden situar en un cul-de-sac bastant desesperant. Ja no dic els problemes en què, en aquests moments, estan —d'inseguretat— els treballadors de Cardona, i que no es veu una perspectiva de futur encara. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere. Per a la resposta, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Marià Pere, vostè planteja la situació de dos subsectors molt diferenciats en el tema de la mineria: el del carbó, per un costat, i el de les potasses, per un altre. Els problemes són diferents, i jo miraré de referir-me, específicament, a cada un d'ells amb detall.

I, parlant del carbó, em centraré en les explotacions de la part nord de la comarca del Berguedà, perquè —com vostè sap— hi ha una altra zona d'explotació de carbons a Catalunya, que és la que hi ha entorn de Flix, que no presenta problemes ara per ara ni sembla que en pugui presentar en un futur raonable. Els problemes que es presenten al Berguedà també ens els hem de mirar en el context de la necessària cura en el tema ambiental, perquè és ben conegut que els carbons que es poden obtenir a la part nord de la comarca del Berguedà són carbons amb un alt contingut de sofre, que requereixen, o bé unes tècniques de cremar molt sofisticades, netes —això sí—, però en fase experimental des del punt de vista econòmic, no en fase experimental des del punt de vista tècnic, que està resolt, sembla —i d'això, en parlarem després—, o bé requereixen la importació de carbons de molt baix contingut de sofre, perquè, adequadament barrejats amb els carbons autòctons, puguin donar unes emissions dintre dels marges admissibles ara per ara, la qual cosa no garanteix, en absolut, que els marges d'emissió es puguin convertir en un futur en més restringits i, per tant, que fessin, diguem-ne, més inviable la utilització dels carbons del Berguedà.

En el cas dels carbons del Berguedà, tenim dues situacions també: per un costat, tenim la situació de Carbons de Berga i per l'altre tenim la situació de Carbons del Pedraforca. Carbons de Berga té en explotació actualment —però amb una explotació que té un pla de tancament aprovat— la situació de les mines de Fígols.

La mina de Fígols, a més de tenir un carbó amb un altíssim contingut de sofre, té un altre problema, i és que té un aquífer molt important, és a dir, el problema del bombeig de les aigües

que inunden la mina fa molt inviable, des del punt de vista econòmic, l'explotació, perquè significa que s'ha de gastar una enorme quantitat d'energia per eliminar l'aigua de les galeries, i després té el problema afegit que les vetes carboníferes tenen, substancialment, una orientació vertical. Vostè sap que és molt més econòmic, molt més fàcil, explotar vetes que tinguin, o bé un posicionament estrictament horitzontal o bé unes inclinacions relativament petites; però quan et trobes amb vetes verticals, la cosa es complica molt. Per tant, Fígols —hi insisteixo— té un pla de tancament conegut, aprovat, i en aquest Pla es contemplen diferents mesures per resoldre la situació de la mà d'obra que quedarà en aquest Pla, en el compliment d'aquest Pla, doncs, sense feina —hi entraré més, en això, eh?

Precisament, per intentar paliar la situació d'aquests treballadors de la mineria a l'entorn, en el context de l'empresa Carbons de Berga, SA el que es va fer va ser, per part de la Conselleria, fa uns quants mesos, iniciar uns treballs d'exploració, fets a través de l'empresa propietat... (*remor de veus*) —el senyor Riera sap el nom de l'empresa i tot—, exploració d'unes possibles vetes de carbó a la zona de Saldes.

Aquesta exploració es va acabar i es va acabar amb un èxit suficient perquè es pogués entrar en la fase següent, que és la fase d'assaig d'explotació. Aquests assaigs d'explotació estan en curs, i estan en curs a base d'un finançament tripartit del Ministeri d'Indústria, de la mateixa Conselleria d'Indústria i de l'empresa —i de Carbons de Berga. Si els resultats d'aquesta fase d'assaigs d'explotació donessin un resultat positiu, és evident que es podria començar una explotació en la zona de Saldes que ens permetria absorbir una part del personal que quedaria sense feina a la mina de Fígols.

Passem ara a Carbons del Pedraforca, i després parlaré de les mesures complementàries. Carbons del Pedraforca tenia una instal·lació d'extracció a cel obert que està en aquests moments no solament aturada, sinó que, fins i tot, està restaurada. Les restauracions, ja se sap que comencen a donar fruit visual quan els arbres que s'hi han sembrat comencen a créixer. De moment les accions estan fetes i nosaltres pensem que és una restauració correcta.

Per altra banda, la central..., l'empresa Carbons del Pedraforca —que té altres extraccions de carbó— ha estat autoritzada, en principi, a fer una inversió en una central tèrmica petita —una minicentral— de 7,5 megawatts... Perquè vostès en tinguin una idea, 7,5 megawatts és la potència que genera una estació de cogeneració en una empresa d'importància mitjana, tirant a grossa, de les que hi ha funcionant a diversos llocs de Catalunya. És a dir, és una petita instal·lació, però que permet —si es pot dur a terme—, permet garantir la viabilitat de l'empresa Carbons del Pedraforca i, per tant, salvar tota una sèrie de llocs de treball. I, a més a més, aquesta minicentral és un projecte de demostració de la Comunitat Europea, perquè, donades les característiques d'ubicació de la central, precisament, s'ha buscat la més moderna tecnologia de cremar carbó de forma neta. És un projecte —hi insisteixo— de demostració de la Comunitat Europea: crema el carbó per un procediment que es diu de llit fluid, i que ens ofereix, des del punt de vista tècnic, totes les garanties quant a les emissions.

Què fem paral·lelament?, perquè és evident que la conca carbonífera del nord de la comarca del Berguedà no és una zona que tingui unes perspectives de futur massa optimistes. Per tant,

hi ha una altra línia d'actuació que ha consistit en les accions que permetin una diversificació industrial en el Berguedà.

Aquestes accions, jo quasi em fa angúnia repetir-les perquè són absolutament conegudes; és a dir: totes les inversions per fomentar, per facilitar les comunicacions al llarg de l'eix del Llobregat —evidentment que no els les llegiré— són les que ens han de permetre la ubicació de noves plantes en aquella zona, de noves plantes industrials diversificades. Jo no cal que els digui tampoc les inversions que en aquests darrers mesos s'han fet; ja sé que Balsareny no és al Berguedà, però, fins i tot, fa pocs dies es va inaugurar una planta importantíssima a Balsareny, i, a més a més, tenim tots la sensació, per les peticions de terrenys industrials que arriben a la Conselleria que, efectivament, l'eix del Llobregat, sobretot un cop oberta l'autopista de Manresa, és una zona de possible —molt favorable— ubicació industrial. Per altra banda, vostès saben que, en els pressupostos aprovats darrerament, hi ha unes partides de certa importància per tal d'incentivar la ubicació d'empreses a comarques d'aquestes característiques, i, evidentment, el Berguedà és una d'elles. Els polígons industrials que en aquests moments estan en fase d'execució —els ho llegiré breument— són: el de Cercs —amb una superfície de 7,74..., perdó, de 2,74 hectàrees—, el de Bagà —de 2,35 hectàrees—, el de Berga —anomenat la Vallan, que està venut en un 50% ja, la qual cosa vol dir que hi ha un corrent inversor cap allà, de 50 hectàrees, és a dir que en queden encara 25 per continuar tirant endavant—, a Puig-reig, 2,5, i a Gironella, 2,6 hectàrees.

A part d'això i dels incentius que he esmentat abans, hi ha un consorci —que es diu Consorci de Formació i Iniciatives—, que es va constituir entre la Generalitat, altres institucions i la mateixa empresa que explota la mina de Fígols, que té per finalitat la formació per facilitar el pas de treballadors de la mineria a altres indústries —i està funcionant, i satisfactòriament—, i, a més a més, té en projecte immediat la creació d'un viver d'empreses que permetés canalitzar cap allà iniciatives embrionàries, però que poden tenir un futur atractiu, o bé que poden ser aprofitades pels mateixos treballadors que deixin de treballar a la mina, per tal d'engegar la seva pròpia activitat empresarial.

Aquesta és la línia d'actuació. És a dir: per un costat, intentar fer viables al màxim possible les explotacions actuals, com he explicat en el cas de l'exploració de noves vetes per Carbons de Berga o, en el cas de la minicentral, per Carbons del Pedraforca, i facilitar la diversificació industrial de la zona: aquestes són les dues línies d'actuació.

Parlem ara —si vostè em permet— del tema de la conca potàssica. La conca potàssica catalana té una problemàtica totalment diferent, perquè la conca potàssica és bona, és bona. La potassa és una *commodity* d'aquelles que el preu és marcat per la cotització internacional, però els preus en aquests moments són raonables, i, a més a més, passa una cosa: els grans centres de producció de potassa estan situats a la Unió Soviètica, al Canadà —fonamentalment, els dos grans centres de producció de potassa—, la qual cosa fa que, encara que la nostra conca sigui quantitativament petita, i les economies d'escala en aquests casos són importants, però, en canvi, està ben situada geogràficament. I vol dir que té l'avantatge competitiu que és, precisament, la bona situació geogràfica.

Per tant, la conca potàssica no presentaria problemes especials si no fos pel cas particular de Cardona. Amb què ens tro-

bem a Cardona? A Cardona ens trobem que el jaciment Victòria, que en el primer moment de l'exploració —pensin que l'empresa s'hi va gastar, explorant les possibilitats de l'explotació de Cardona, més de 3.000 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que estava disposada a jugar fort en la continuïtat de l'explotació de Cardona—, es va trobar amb un jaciment que inicialment era optimista, la perspectiva, perquè és un jaciment molt ric, la veta trobada en el pou de Cardona. El que passa és que és una veta inexplotable, no per raons econòmiques, sinó per raons estrictament de seguretat: les roques estan molt plegades, les roques són joves —els criteris de joventut en casos de roques són molt diferents, perquè són joves perquè només tenen vint-i-cinc milions d'anys—; però, en qualsevol cas, la situació és tal que l'explotació té un risc que ultrapassa allò que és admissible. I, per tant, seríem absolutament inhumans si forcéssim una continuïtat d'explotació en condicions de seguretat inadmissibles; això no es pot fer de cap de les maneres. No solament seria illegal, sinó que també seria immoral.

Llavors, què passa? La resta de la conca de potasses ha estat..., les concessions són a mans, bàsicament, de dues empreses amb les seves filials, però, substancialment, són a mans de l'INI i, per altra banda, són a mans d'ERCROS —ERCROS té el pou de Cardona i, després, el de Sallent. Llavors, resulta que l'explotació, les reserves que es poden explotar des dels pous propietat de l'INI són enormes: es calcula que poden durar al voltant de cent anys, i, en canvi, les reserves que són accessibles des del pou d'ERCROS, a Sallent, tenen una durada prevista d'entre deu i set anys, depenent del ritme d'explotació.

L'Administració de la Generalitat què ha fet en aquest cas? Ha intentat —i això ho vaig iniciar jo mateix en una conversa amb el Ministre Aranzadi, que haig de dir que va ser enormement receptiu en el tema—, hem intentat posar en contacte les dues empreses per tal que poguessin arribar a una redistribució més racional de les reserves disponibles per a cada una d'elles. Això, vostè deu haver llegit als diaris que ha tingut els seus alts i baixos, i és natural, perquè, quan dues empreses —que una és privada i l'altra també, encara que el seu accionista sigui l'Estat, però ha d'actuar amb mentalitat d'empresa privada— negocien un acord, és lògic que hi hagi una certa tàctica negociadora. Això és el que jo atribueixo a les últimes notícies que hi ha hagut sobre aquest tema.

Però jo continuo essent optimista, en el sentit que arribaran a acords positius. Per què? Perquè tots dos saben que, en cas que no s'arribés a acords positius, des del punt de vista de l'explotació global de la conca potàssica, l'Administració de la Generalitat té la possibilitat, com a Administració minera competent, de declarar el que en la Llei de Mines se'n diu «el "coto" miner», que vol dir que llavors es defineix aquella zona com una única zona d'explotacions i l'Administració és la que distribueix l'activitat de cada una de les empreses que hi actuen —això és molt simplificat, però essencialment és això. Com que les dues empreses saben això i, per altra banda, em sembla que cap de les empreses —ni l'INI ni ERCROS— tenen ganes de tenir problemes afegits —amb una situació de mercat favorable, de conca rica, no tenen cap necessitat de buscar-se problemes afegits—, em sembla que podem ser optimistes quant a la seva..., al seu acord final.

El que passa és que, mentrestant, s'han de trobar solucions adequades i escaients per a Cardona. I, en aquest sentit, he de

dir-li que nosaltres hem adoptat una posició activa; el que passa és que és molt difícil obtenir resultats en dies. I estic parlant de gestions que han començat fa algun mes, alguns mesos, però fonamentalment consisteixen a posar immediatament en funcionament el polígon industrial de Cardona, per tal que l'oferta de sòl es pugui fer a les empreses que hi puguin estar interessades, i a condicionar ràpidament la carretera, al més ràpidament possible, la carretera, per tal que Cardona quedi ben comunicat amb l'eix del Llobregat. Nosaltres, també en aquest sentit, som optimistes, perquè Cardona és una població que ofereix una tradició industrial i, si es donen les condicions adequades, tal com jo dic, no serà difícil que hi hagi una diversificació industrial en la zona. Jo he estat en contacte constant amb l'Alcalde de Cardona i sé que, per altra banda, també hi ha converses, per part de l'Ajuntament, amb el Departament de Turisme, per tal de trobar altres possibilitats, encara que el turisme interior mai és massiu, però també podria ajudar.

Per tots aquests motius, senyor President, penso que, respecte a la conca potàssica, i en el cas de Cardona, podem tenir també un moderat optimisme. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Honorable Conseller, moltes gràcies. El senyor Marià Pere pot fer la rèplica.

El Sr. PERE: Bé, en principi, agraeixo l'explicació del senyor Conseller. Dir que hi ha alguns temes que m'han quedat obscurs... És a dir, en el cas de Berga, hem perdut sobre cinc-cents llocs de treball, en el curt temps que portem, i no és qualsevol cosa; en canvi, encara no es veu, malgrat les inversions en l'eix del Baix Llobregat, cap pla de reindustrialització que pugui permetre absorbir aquests cinc-cents i els que puguin caure després. Com, al mateix temps, vostè ha donat un exemple interessant, que jo coneixia, que és com el carbó fa funcionar una tèrmica, encara que sigui menuda, que és una forma de diversificar energia. La contra: no observo que aquest exemple pugui conduir-nos, per part de la Conselleria, a un estudi, a un pla, a unes previsions, per poder-lo utilitzar d'una forma diversificada i que això no sigui un exemple puntual, l'exemple només per al Mercat Comú. Perquè, recursos, en tenim, si no ens els limita ningú, per començar a engegar elements d'aquest tipus i experiències d'aquest tipus, si s'estudiessin i es planifiquessin —sobretot, ara que s'ha tancat Vandellòs, seria un bon moment per començar a reflexionar sobre algunes qüestions d'aquest tipus, encara que sigui amb intervencions comarcals, etcètera.

Vull dir... I això em condueix a una altra cosa: tampoc veig que hi hagi, diguem, d'una forma segura, la idea d'anar continuant les investigacions entorn del subsòl, i veure tots els recursos de carbó amb profunditat, o sigui de continuar el que es va estudiar, l'estudi que es va fer anteriorment, continuar-lo arreu, però amb profunditat, que ens pugui permetre a nosaltres acotar quins són els límits dels recursos actualment a Catalunya i com poder-los utilitzar. És a dir, això en relació amb el carbó. O sigui, vull dir, per un costat, en relació amb el pla energètic, diversificació d'energies; per l'altre costat, l'elaboració d'un pla d'aprofitament, més investigació i —malgrat les inversions que es fan a l'eix del Llobregat— plans concrets de reinversió..., de reindustrialització. Jo ja comprenc que en alguns casos s'han iniciat les converses fa poc, però el que és cert és que, tota actuació que no sigui urgent, planificada, aquestes comarques poden quedar en un cul-de-sac, si es deixa..., si no hi ha promoció, si no hi ha..., si es deixa a la llibertat de l'empresa privada: lògi-

cament, l'empresa privada tindrà un interès més per anar a la conurbació que no pas anar a aquests tipus de comarques; és a dir, nosaltres hem de fer plans de reindustrialització, ser més actius, no veure-ho tan passivament i en funció de les propostes que hi pugui haver.

En relació amb Cardona... *(pausa)*, en relació amb Cardona, jo conec el que ha explicat el senyor Conseller, però la veritat és que, per un costat, tinc la por que, bé, hi ha polígons industrials, però no hi ha una actitud activa d'atracció d'empreses, diríem, des d'un punt de vista de la Generalitat, que pugui permetre albirar la possibilitat que en menys d'un any ja hi pugui començar a haver instal·lacions: això no es veu clar, no es veu clar. I, per l'altre, la por que, en la negociació que s'està fent entre l'INI —en relació amb el tema del tancament de Cardona— i ERCROS, les propostes que hi ha sobre la taula, que té ERCROS, no hi hagi una sobredimensió de plantilla i d'aquí a dos anys o d'aquí a tres anys ens puguem trobar amb una segona reestructuració, o sigui que estiguem fent una reestructuració a terminis: per un costat, per excés de miners i, per l'altre, amb la manca encara de plans de reindustrialització concrets. És a dir —ho he de dir amb franquesa— que, malgrat l'explicació, que considero interessant, no m'ha quedat clar encara, exactament, diguem acotat, quines perspectives... i una voluntat activa per resoldre aquests aspectes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere. Per fer contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Marià Pere, efectivament hi ha una... Després entraré en els temes concrets que vostè planteja, però, de moment, deixi'm fer-li una observació, perquè hi ha un posicionament filosòfic diferent entre vostè i jo —que, per altra banda, em sembla absolutament lògic i natural que hi sigui. Miri, nosaltres no podem, ni volem, ni volem poder, dir a les empreses «Vostè s'installa allà», perquè la veritat és que no creiem —i els fets ens han donat la raó— en les economies planificades des dels governs; nosaltres hem d'actuar, i ens sembla que és la bona manera d'actuar, a través de l'atracció, és a dir de fer atractiva la inversió en aquelles zones. I això es fa només de dues maneres: creant les infraestructures que facilitin la inversió, i això vol dir dues coses, fonamentalment, comunicacions i terrenys industrials a uns preus favorables, i vol dir, en alguns casos també molt vigilats per part de la Comunitat Europea, que per altra banda, penso que fa bé, la incentivació. Jo li puc assegurar que, des de la nostra posició filosòfica o de concepció econòmica, estem adoptant la posició més activa, més activa possible. Vostè em pot dir que, des de la seva posició, si vostès manessin, podrien adoptar una posició més activa; potser sí, però em sembla que a la llarga en sortiríem perjudicats, tal com s'ha demostrat en aquelles economies que han actuat a base de pla quinquennal, i control estricte de les decisions empresarials per part de l'Administració.

Per tant, insisteixo que nosaltres hem adoptat dins de la nos-

tra posició de política econòmica l'actitud més activa possible, i en aquest context li he de dir que ha començat a donar fruits i que ja no ens trobem que les empreses vulguin totes concentrar-se en una zona geogràfica determinada, i l'exemple que jo li he posat de..., que és concretament l'exemple de Vulca, de Balsareny, és una bona demostració d'això. L'eix del Llobregat ofereix enormes possibilitats d'atracció perquè les empreses decideixin anar-se a instal·lar allà, i nosaltres farem tot el que estigui de la nostra part perquè es pugui fer així, i per incentivar-les.

En el cas de..., canviant ara, en el cas de la conca potàssica, efectivament, és cert —encara que en els terminis diferim—, és cert que el pla d'ERCROS implica un augment de plantilla a Sallent, la qual cosa vol dir que l'extracció de potassa a Sallent augmentarà el ritme, i llavors jo li he donat aquell marge, que és el que em diuen els tècnics de la Conselleria, d'entre set i deu anys de duració de les reserves a Sallent. Algunes estimacions d'organitzacions sindicals m'han arribat a dir que això es podria reduir a cinc anys, en qualsevol cas no dos anys, tal com deia vostè, és a dir, l'estimació més estricta ens diu cinc anys.

Ara deixi'm entrar una miqueta més en el tema de les reserves. Hi ha a la zona una falla geològica que fa impossible, des de les explotacions de l'INI, accedir a les reserves que hi ha adjuntes en la concessió que té ERCROS a Sallent; per tant, l'enfocament que s'estava donant a les negociacions era precisament que des del pou de Sallent, d'ERCROS es pogués accedir a les reserves de l'INI, que són inaccessibles des dels pous actuals de l'INI, i, per tant, és molt més racional arribar a un tipus d'intercanvi de concessions, de lloguer de concessions o del que sigui, que no pas haver de fer un pou nou. En aquesta línia és en la que s'estava treballant, i s'està treballant, i jo penso que si es pogués fer això, les reserves que es podrien treballar des del pou de Sallent, doncs, tindrien una duració d'aproximadament trenta-cinc anys, la qual cosa ja entra dins dels períodes raonables. Bé, aquesta és la situació.

Per altra banda, en el cas de Cardona, la nostra posició, respecte a facilitar la instal·lació d'empreses a Cardona, és coneguda, i és coneguda pel senyor Alcalde de Cardona, que sap perfectament, doncs, l'interès amb què ens hem agafat algunes de les gestions en curs. El que passa és que em permetrà que no digui el nom de l'empresa perquè és afegir garbuix, i les empreses el que volen és una certa discreció, prendre les seves decisions, etcètera, etcètera. Però, en tot cas, jo insisteixo que amb la millora de les comunicacions i l'oferta de sòl industrial és perfectament possible que en un període de temps absolutament raonable, i probablement, tal com diu vostè un any, o potser menys, es pogués conèixer ja alguna decisió concreta d'inversió en aquestes zones.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Com que la interpellació que constituïa el punt dotze de l'ordre del dia s'ha retirat, s'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de dotze del matí.)